

hænger så godt sammen, at ejendommen undgår at blive nødlidende.

Til nr. 48.

Efter den gældende bestemmelse i § 89 meddeles garanti til tabslånet af kommunalbestyrelsen. Da ombygningstab efter forslaget § 62, jf. forslaget § 1, nr. 20, erstattes kontant, bortfalder behovet for garantistillelse.

Til nr. 49.

Den foreslåede ændring i § 90, stk. 1, er en konsekvens af ændringerne i § 62 om støtte til ombygningstab i form af kontant erstatning, jf. forslaget § 1, nr. 20.

Til nr. 50 og 51.

I administrationen af systemet til fordeling af vejledende investeringsrammer mellem kommunerne, har hidtil været håndhævet det princip, at en kommune ikke kan tildeles ordinær ramme udover den normale årlige tildeling. Mange kommuner har oplevet dette system som meget stift.

Det foreslås derfor at smidiggøre rammefordelingen ved at åbne mulighed for, at to eller flere kommuner efter aftale kan tildeles en fælles vejledende investeringsramme (incl. evt. opsparingstillæg, andel af restramme fra foregående år og andel af generel overudmelding) i ét eller flere år.

Herved åbnes samtidig mulighed for opbygning af en tværkommunal kompetenceudvikling på byfornyelsesområdet.

Kommuner, som kun gennemfører byfornyelse med flere års mellemrum, har dårlig mulighed for at opbygge erfaring og rutine på området. Med mulighed for to eller flere kommuners fælles tildeling og administration af fælles vejledende investeringsramme vil der være grundlag for at oprette et tværkommunalt samarbejde på embedsmandsplan. Dette administrative samarbejde vil give de pågældende kommuner mulighed for sammen at opbygge erfaringer med byfornyelse, hvilket kan skabe grundlag for en mere jævn administrativ belastning og dermed for en mere professionel forvaltning i kommuner, som på grund af manglende rutine og erfaring ellers har svært ved at håndtere byfornyelse.

Kommunerne afgør selv, hvor vidtgående den fælles administration af den fælles vejledende investeringsramme skal være. Kompetencen til at træffe beslutninger vil ligesom ansvaret for administrationen af loven fortsat ligge hos de respektive kommunalbestyrelser.

Indgår en gruppe af kommuner en aftale om fælles vejledende investeringsramme, skal oplysning herom indberettes til By- og Boligministeriet. Indberetning kan ske såvel før som efter ministeriets udmelding af vejledende investeringsrammer.

Den i § 91, stk. 4, nævnte bemyndigelsesbestemmelse for by- og boligministeren til at ændre de udmeldte vejledende investeringsrammer efter stk. 1 og stk. 3, har hidtil været placeret i § 91, stk. 1.

Til nr. 52.

Ændringen er en konsekvens af forslaget § 1, nr. 42, om at udgiften til nedrivning omlægges til en refusionsberettiget udgift.

Til nr. 53.

Når en kommune inden for sin tildelte vejledende investeringsramme har trukket bindende tilsagnsramme (hovedtilsagn) til en beslutning, kan det under sagens videre forløb vise sig, at udgifterne bliver større end forventet, og at budgettet derfor ikke holder. Efter gældende praksis har kommunen i den situation mulighed for – indenfor sin vejledende tilsagnsramme i det pågældende finansår – at trække yderligere bindende tilsagnsramme (mertilsagn) til beslutningen.

Det foreslås i § 91 a, at en kommunes mulighed for at hjemtage mertilsagn efter kap. 3 og supplerende lånetilbud efter kap. 6 til beslutninger begrænses til at kunne udgøre maksimalt 10 pct. af den pågældende kommunes investeringsramme. Samtidig foreslås den gældende praksis, hvorefter bindende tilsagn til en beslutning opdeles i henholdsvis hovedtilsagn og mertilsagn, og for så vidt angår bygningsforbedringsudvalg lånetilbud og supplerende lånetilbud, indføjede direkte i loven.

I beslutninger, som er truffet før forslaget ikrafttræden, kan den enkelte kommune have disponeret med en forventning om at have ubegrænset mulighed for hjemtagelse af mertilsagn og supplerende lånetilbud indenfor sin vejledende investeringsramme. Af hensyn til kommuner med stort behov for mertilsagn og supplerende lånetilbud foreslås det, at begrænsningen af adgangen til mertilsagn og supplerende lånetilbud indføres med en 2-årig overgangsordning.

Der foreslås endvidere indsat en dispensationsadgang, som giver by- og boligministeren mulighed for, når særlige forhold taler herfor, at dispensere fra kravet om, at mertilsagnene maksimalt kan udgøre en vis andel af kommunens investeringsramme.

Det er hensigten, at dispensationsadgangen kun skal benyttes i absolutte undtagelsestilfælde, hvor det findes godtgjort, at der er en undskyldelig årsag til, at kommunen har behov for at hjemtage større mertil-